

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 108.856 van 4 juli 2002
in de zaak A. 110.351/XIV-6602.**

In zake : XXX,

2950 KAPELLEN,

tegen :

1. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

--

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, geboren op 14 oktober 1977 en van Armeense nationaliteit, op 13 augustus 2001 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 juli 2001 tot bevestiging van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken van 7 juni 2001 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 24 juli 2001;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op de beschikking van 5 oktober 2001 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op de artikelen 4 en 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien de nota's van de verwerende partijen;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de kennisgeving van dat verslag aan de partijen;

Gelet op de beschikking van 20 maart 2002 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op woensdag 24 april 2002 om 10.00 uur;

Gehoord het verslag van Staatsraad D. MOONS;

Gelet op de persoonlijke verschijning van verzoekster;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat G. PHILIPSEN, die verschijnt voor de verzoekende partij, van Adjunct-adviseur E. VISSERS, die verschijnt voor de eerste verwerende partij en van Advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. De verzoekende partij komt België binnen op 1 juni 2001 en verklaart zich vluchteling op dezelfde dag.

1.2. Op 7 juni 2001 neemt de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 24 juli 2001 bevestigt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing. De bevestigende beslissing van de Commissaris-generaal is als volgt gemotiveerd :

“(…)

Betrokkene werd verhoord op 28 juni 2001 op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk, die de Russische taal machtig is.

Betrokkene, een Armeens staatsburger en van Armeense origine, geboren in Baku - Azerbeidzjan, vraagt in België asiel aan omwille van vervolging tengevolge (van) haar huwelijk met een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine.

Betrokkene zou in Armenië gehuwd zijn met M. S.. Het huwelijk zou niet officieel geregistreerd zijn, maar voltrokken zijn volgens Tsjetsjeense gebruiken. Betrokkene zou haar echtgenoot hebben leren kennen tijdens één van diens bezoeken aan betrokkenes neef, met wie hij samen een café zou hebben gehad in Jerevan. Betrokkenes echtgenoot zou verscheidene keren met sporen van slagen zijn thuis gekomen, maar betrokkene is niet op de hoogte van de daders of de motieven.

In september 1999 zou betrokkenes echtgenoot vertrokken zijn naar Grozny. Kort na zijn vertrek zou betrokkene problemen hebben gekregen met de politie. De politie zou tot in december 1999 twee tot driemaal per week navraag zijn komen doen naar betrokkenes

echtgenoot. Bij deze gelegenheden zou betrokkene beledigd zijn. De politie zou haar hebben gezegd dat ze door haar huwelijk met een moslim de natie had beledigd.

In december 1999 zou betrokkene meegenomen zijn naar het politiebureau van de derde sector in Jerevan. Betrokkene zou zijn ondervraagd door vier agenten. Ze zouden geprobeerd hebben haar te verkrachten. Ze zouden haar aangeraakt hebben en haar kleren hebben willen uitdoen. Hierop zou ze bewusteloos gevallen zijn. Toen ze ontwaakte zou ze zich in een cel hebben bevonden, waarin ze twee weken werd vastgehouden. Betrokkenes moeder zou haar voor 6000 \$ hebben vrijgekocht.

De agent die het geld in ontvangst nam, zou haar hebben gezegd dat ze beter kon verdwijnen. De volgende dag zou betrokkene naar kennissen in Artasjat zijn gegaan. Zij zou telefonisch contact hebben gehad met haar echtgenoot, aan wie betrokkene haar moeilijkheden zou hebben meegedeeld.

Betrokkenes echtgenoot zou haar hebben gezegd zijn moeder en zuster in Ingoesjetië te vervoeegen.

Op 12 of 13 januari 2000 zou betrokkene door haar neef naar Ingoesjetië zijn gebracht. Zij zou er tot april 2001 verbleven hebben in een vluchtelingenkamp, samen met haar schoonmoeder en haar schoonzus, die betrokkene enigszins zouden hebben verborgen. De kampbewoners zouden regelmatig door Russische soldaten zijn lastig gevallen en dan zouden er mensen verdwenen zijn. Toen betrokkene op een dag terug kwam van de markt in Sleptovk zouden haar schoonmoeder en schoonzus verdwenen zijn. Ze zouden zijn meegenomen door Russische militairen. Betrokkene zou haar neef hebben opgebeld. Betrokkenes neef zou haar naar Nazran hebben gebracht en samen zouden ze de bus naar Moskou hebben genomen. Via Brest zou betrokkene richting België zijn gereisd. Betrokkene verklaart Ingoesjetië te hebben verlaten in april 2001. Zij vroeg asiel aan op 1 juni 2001. Zij is niet in (het) bezit van enig identiteitsdocument.

Vooreerst dient erop gewezen te worden dat betrokkene het Armeense staatsburgerschap bezit, hierdoor dienen volgens de Vluchtelingenconventie enkel de problemen die zij ten aanzien van Armenië kende beoordeeld te worden.

Wat betreft deze problemen dient er opgemerkt te worden dat betrokkene verklaart dat haar huwelijk met een moslim de oorzaak van deze problemen was (CGVS, p.10). Uit bronnen, waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt echter dat er in Armenië al geruime tijd geen sprake meer is van vervolging van gemengde koppels, zodat er geen geloof meer gehecht kan worden aan betrokkenes relaas, dat in strijd is met deze bronnen (bron: Couples mixtes en Arménie, cellule documentation CGRA, 27 oktober 1999).

Daarnaast dient er vastgesteld te worden dat zowel betrokkene als haar moeder nalieten bij de hogere autoriteiten van haar land klacht in te dienen tegen het optreden van de lokale politie (CGVS p. 5). Nochtans is er geen enkele reden om aan te nemen dat betrokkene omwille van één van de criteria van de Vluchtelingenconventie deze hulp niet zou kunnen genieten. Er moet dan ook besloten worden dat betrokkene in haar land niet alle rechtsmiddelen uitgeputte alvorens zich voor bescherming tot de Belgische autoriteiten te wenden.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat het onmogelijk is om, in hoofde van betrokkene, een vermoeden van een gegronde vrees voor vervolging, zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, vast te stellen.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene bedrieglijk en kennelijk ongegrond is, omdat de vreemdeling geen gegevens heeft aangebracht dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door haar het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 7 juni 2001.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggestuurd naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren.

(...).”.

2.1. Overwegende dat verzoekster een eerste middel aanvoert dat als volgt luidt:

“Verzoekster meent dat de bestreden beslissing dient te worden vernietigd omwille van het feit dat de beslissing van het CGVS de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen schendt.

In dit kader stelt verzoekster dat de door het CGVS aangebrachte motivering in geen geval als afdoende kan worden beschouwd in de zin van artikel 3 van voormelde wet. Verzoekster voerde aan dat de reden voor haar vlucht uit Armenië gelegen is in de pesterijen en vervolgingen die haar te beurt zijn gevallen na haar huwelijk in Armenië met een moslimman van Tsjetsjeense origine. Door dit huwelijk werd verzoekster als verraadster van haar land bestempeld. Hieruit volgt dat de vervolging jegens verweerster gebaseerd is op zowel nationaliteit als geloofsovertuiging waardoor verzoekster voldoet aan de in artikel 1a. (2) van de Conventie van Genève gestelde bepalingen. Het CGVS meent dat dit relaas niet weerhouden kan worden en motiveert dit door drie argumenten. Vooreerst stelt het CGVS dat enkel de problemen die verzoekster kent jegens de staat Armenië in aanmerking kunnen genomen worden. Deze bewering is echter irrelevant aangezien verzoekster zich wel degelijk, zoals ook uit de uiteenzetting blijkt, op deze problemen beroept. Het verdere relaas van verzoekster beschrijft enkel de vluchtweg met intussen voorgevallen gebeurtenissen. Aangezien verzoekster zich wel degelijk op wantoestanden en vervolging in de republiek Armenië baseert, kan voormeld argument niet weerhouden worden om de asielaanvraag af te wijzen.

In een volgende alinea stelt het CGVS dat zij uit bronnen opmaakt dat er geen sprake meer is van de vervolging van gemengde koppels in Armenië. Ook deze stelling kan niet als motivering weerhouden worden. Het CGVS verwijst ter staving van haar stelling naar bronnen. Uit citering blijkt(t) dat deze bronnen zich beperken tot een door het CGVS zelf opgemaakt intern document. Het CGVS m(e)ent er bijgevolg mee te kunnen volstaan te verwijzen naar een zelf opgemaakt, intern document ter staving van haar eigen bewering. Het mag duidelijk wezen dat het hier niet gaat om een objectief bewijsstuk maar veeleer om een als bewijsstuk vermomde eenzijdige bewering. In geen geval kan zulks als voldoende motivering worden beschouwd om de beslissing, het verzoek van verzoekster te weigeren, te staven.

In een laatste argument stelt het CGVS dat zowel verzoekster als haar moeder zouden nagelaten hebben om bij de hogere autoriteiten van het land klacht in te dienen, dit hoewel er geen enkele reden zou zijn om aan te nemen dat verzoekster omwille van één van de criteria van de Vluchtelingenconventie deze hulp niet zou kunnen genieten. Vooreerst dient in dit kader te worden opgemerkt dat de moeder van verzoekster, tijdens de gevangenschap van verzoekster, wel degelijk pogingen ondernam om verzoekster vrij te krijgen, waarbij enkel geld een oplossing kon bieden. Bovendien gaat de bewering van het CGVS als zou er geen reden zijn om aan te nemen dat verzoekster geen hulp van hogere instanties kunnen genieten, manifest in tegen de werkelijkheid. Zoals het rapport van Amnesty Internationaal over de betrokken republiek (stuk 4) aantoont, zijn hogere autoriteiten niet geneigd om onderzoeken te beginnen naar eventuele wanpraktijken. Dit argument is bijgevolg strijdig met de werkelijkheid, zoals blijkt uit bijgevoegd rapport (stuk 4). Bijgevolg kan dit argument ook niet weerhouden worden als motivering voor de beslissing van het CGVS.

Conclusie: De beslissing van het CGVS tot weigering van het verzoek van verzoekster is niet afdoende gemotiveerd en schendt daardoor de bepalingen van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.”;

Overwegende dat verzoekster in dit middel de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht;

Overwegende dat de bestreden beslissing is gesteund op de volgende drie motieven:

1. De problemen van verzoekster worden enkel ten aanzien van Armenië beoordeeld, gelet op het Armeens staatsburgerschap van verzoekster, overeenkomstig de Vluchtelingenconventie. Wat de problemen van verzoekster betreft gaat het om moeilijkheden, te wijten aan een gemengd huwelijk: haar huwelijk met een moslim zou de oorzaak zijn van haar problemen;
2. Om de geloofwaardigheid en de waarachtigheid van dit asielmotief te onderzoeken baseert de Commissaris-generaal zich op bronnen waarover hij beschikt. Hij overweegt in dit verband: “Uit bronnen, waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt echter dat er in Armenië al geruime tijd geen sprake meer is van vervolging van gemengde koppels, zodat er geen geloof meer gehecht kan worden aan betrokkenes relaas, dat in strijd is met deze bronnen (bron: Couples mixtes en Arménie, cellule

documentation CGRA, 27 oktober 1999). Uit het administratief dossier blijkt dat het stuk waarop het Commissariaat-generaal zich baseert zich in dit dossier bevindt (zie stuk nr.6 van het adm. doss.). Uit dat stuk blijkt dat de inhoud ervan bevestigd wordt door tal van binnen- en buitenlandse observatoren. Verzoekster weerlegt deze objectieve informatie niet, zodat het tweede motief een determinerend motief uitmaakt dat het geheel van de bestreden beslissing kan dragen;

3. Daarnaast stelt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vast dat verzoekster en haar moeder nalieten bij de hogere autoriteiten klacht in te dienen tegen het optreden van de lokale politie (cfr. adm. doss. van het CGVS, p. 5), terwijl er geen reden is om aan te nemen dat verzoekster omwille van één van de criteria van de Vluchtelingenconventie deze hulp niet zou kunnen genieten. Er moet dan ook besloten worden, aldus de Commissaris-generaal, dat betrokkene in haar land niet alle rechtsmiddelen uitputte alvorens zich voor bescherming tot de Belgische autoriteiten te wenden. Dit motief tracht verzoekster te weerleggen door een beroep te doen op een zeer algemeen rapport van Amnesty International over de betrokken republiek, dat “geplukt” werd van het internet;

Overwegende dat verzoekster dit derde motief niet weerlegt;

Overwegende dat aan voornoemd derde motief een impliciet motief kan worden toegevoegd, dat te vinden is in de bestreden beslissing: verzoekster bewijst niet en brengt geen begin van bewijs aan dat zij effectief gehuwd is met een Russisch staatsburger van Tsetsjeense origine, want vooreerst zou haar huwelijk niet officieel geregistreerd zijn, maar enkel voltrokken zijn volgens Tsjetjeense gebruiken, vervolgens vertelt zij bijzonder weinig over haar echtgenoot: in de vragenlijst van de Dienst Vreemdelingenzaken antwoordt zij op vraag 13, zijnde de vraag naar de persoonsgegevens van de gezinsleden dat de familienaam van haar echtgenoot MUSAËV is, zijn voornaam Said, dat hij geboren is op 9 november 1970 en dat hij zijn legerdienst in Grozny vervult; dat zij op vraag 14 antwoordt dat zij geen kinderen heeft; dat zij voor het Commissariaat-generaal verklaart dat zij haar echtgenoot leerde kennen tijdens één van diens bezoeken aan betrokkene neef, met wie hij (haar echtgenoot) samen een café zou hebben gehad in Jerevan; dat hoewel verzoeksters echtgenoot verscheidene keren met sporen van slagen thuis zou zijn gekomen, is verzoekster niet op de hoogte van de daders of van de motieven; dat zij daaraan toevoegt dat in september 1999 haar echtgenoot zou vertrokken zijn naar Grozny en dat kort na zijn vertrek verzoekster problemen zou gekregen hebben met de politie; dat de problemen met de politie te maken hadden met de echtgenoot van verzoekster en niet met verzoekster zelf, vermits de politie tot in december 1999 twee- tot driemaal per week navraag deed naar betrokkene echtgenoot (misschien hing er een desertie in de lucht); dat bovendien verzoekster op 12 of 13 januari 2000 door haar neef naar Ingoesjetië werd gebracht en aldaar verbleef in een vluchtelingenkamp tot april 2001, waaruit blijkt dat de mogelijkheid bestond van een buitenlands vluchtalternatief; dat tenslotte verzoekster niet in het bezit is van enig reis- of

identiteitsdocument, zodat de waarachtigheid van haar verhaal oncontroleerbaar is; dat dit tevens geldt voor het al dan niet bestaan van haar huwelijk;

Overwegende dat het eerste middel ongegrond is;

2.2. Overwegende dat verzoekster een tweede middel aanvoert dat als volgt luidt:

“Uit de argumenten die het CGVS aanhaalt ter staving van haar (zijn) beslissing blijkt dat deze instantie zich steunt op een zelf opgemaakt document dat haar (zijn) beslissing zou staven. Verzoekster verzet zich tegen het gebruik(t) van dit document.

Vooreerst werd dit document nooit aan verzoekster meegedeeld. Verzoekster is dan ook niet op de hoogte van de inhoud van dit document en heeft zich op geen enkel ogenblik hiertegen kunnen verweren. Door de beslissing tot weigering te staven door stukken waarvan verzoekster geen weet had, en die haar ook niet meegedeeld werden in de loop van de procedure, werd op fundamentele wijze het recht van verdediging van verzoekster geschonden. Verzoekster stelt dat deze rechten van verdediging vereisen dat over de voorgebrachte stukken een tegensprekelijk debat gevoerd wordt, minstens kan gevoerd worden. Zelfs dit laatste is in deze situatie niet mogelijk.

Bovendien dient verzoekster zich te verzetten tegen het gebruik van door het CGVS zelf opgestelde rapporten als staving van de door het CGVS ingenomen standpunt. Zoals reeds gesteld dient dit stuk dan ook niet als bewijs te worden beschouwd doch als een als bewijs vermomde bewering van het CGVS zelf. In geen geval kan zulk zelf opgemaakt stuk gelden als objectief bewijsmiddel ter staving van de eigen beweringen.”.

Overwegende dat verzoekster de mogelijkheid had om aan het Commissariaat-generaal een kopie te vragen van het document van 27 oktober 1999 dat handelt over ‘Les couples mixtes en Arménie’, dat zich in het administratief dossier bevindt en dat zij dat stuk kon opvragen van zodra zij in kennis werd gesteld van de bestreden beslissing; dat zij dit niet heeft gedaan; dat dit enkel aan haar eigen toedoen is te wijten; dat verzoekster bovendien het administratief dossier kon inzien ter griffie van de Raad van State; dat uit de beschikking tot vaststelling van 20 maart 2002 blijkt dat verzoekster kennis had van de rechtsdag op 4 april 2002 en dat het volledig dossier werd neergelegd ter griffie minstens vanaf 3 april 2002 tot en met 15 april 2002 en dit tijdens de werkdagen (behalve op zaterdag) van 9.00 tot 13.00 uur; dat de Advocaat van verzoekster een kopie kon vragen van dit document aan de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van zodra hij een kopie ontving van de nota van het Commissariaat-generaal, omdat de nota op de bladzijden 4 en 5 een antwoord inhoudt op het tweede middel van verzoekster; dat het dringend beroep, waarbinnen de bestreden beslissing zich situeert een administratieve beroepsprocedure is, die werd toevertrouwd aan een onafhankelijke en gespecialiseerde instantie, met name aan het Commissariaat-generaal, dat niet kan worden gelijkgesteld met een administratief rechtscollege, waar de rechten van de verdediging onverminderd moeten worden gerespecteerd; dat in voorliggend geval niet wordt aangetoond dat de rechten van verdediging van verzoekster werden geschonden, vermits zij tegenspraak kon voeren over voornoemd stuk van het Commissariaat-generaal dat niet kan worden gekwalificeerd als een ‘als bewijs vermomde bewering van het Commissariaat-generaal zelf’, zoals verzoekster aanvoert, maar dat dit stuk een weerslag vormt van het oordeel van tal van binnen- en buitenlandse observatoren inzake de mogelijke vervolging van gemengde koppels in

Armenië; dat een dergelijke informatiebron objectief is en mag gebruikt worden door het Commissariaat-generaal; dat op de informatie die de bron inhoudt, verzoekster weinig heeft aan te merken;

Overwegende dat het tweede middel ongegrond is;

2.3. Overwegende dat verzoekster een derde middel aanvoert dat als volgt luidt:

“Het verzoek van verzoekster wordt door het CGVS als bedrieglijk bestempeld. Het CGVS laat echter na aan te tonen waarin het door verzoekster aangewende bedrog zich zou bevinden. Zoals verzoekster bovendien reeds aangaf kunnen de argumenten die door het CGVS zouden kunnen aangehaald worden om te besluiten tot een bedrieglijke aanvraag, niet weerhouden worden. Zo zou het CGVS kunnen besluiten tot de bedrieglijkheid van de aanvraag indien verzoekster verklaringen zou afgelegd hebben die manifest tegenstrijdig zijn met bekende feiten. De door verzoekster afgelegde verklaringen zijn echter in geen geval manifest tegenstrijdig met bekende feiten. Integendeel dient verzoekster aan te halen dat de door haar aangebrachte feiten ondersteund worden door het verslag van Amnesty International (stuk 4) en dat de feiten die door het CGVS worden ingeroepen ter weerlegging niet als bewijskrachtig, laat staan als bekende feiten, kunnen weerhouden worden. Zelfs in geval van twijfel is er in ieder geval geen sprake van manifeste tegenstrijdigheid, waardoor een onderzoek ten gronde zich opdringt en de aanvraag van verzoekster ontvankelijk diende te worden verklaard.

Het CGVS stelt verder dat de aanvraag van verzoekster kennelijk ongegrond zou zijn. Verzoekster voerde supra reeds aan dat de argumenten die door het CGVS werden aangevoerd niet weerhouden kunnen worden, dan wel niet stroken met de werkelijkheid. Bovendien stelt verzoekster dat er geen sprake is van kennelijke ongegrondheid. Vooreerst haalt het CGVS op geen enkel moment aan waarin dit kennelijk gelegen is. Bovendien blijkt uit de bestreden beslissing dat het CGVS zich reeds op meer intensieve wijze over de problematiek heeft gebogen. Het CGVS kan dan ook bezwaarlijk volhouden dat de aanvraag van verzoekster reeds kennelijk ongegrond is. Het begrip kennelijk duidt ontegensprekelijk op een prima facie beoordeling. Het CGVS is in deze zaak echter reeds over gegaan tot een beoordeling van de grond van de zaak om vervolgens op onterechte wijze te stellen dat de aanvraag kennelijk ongegrond zou zijn. Op geen enkel moment worden door het CGVS argumenten aangehaald die zouden doen besluiten tot het bestaan van ongegrondheid na een prima facie beoordeling. Het CGVS heeft bijgevolg reeds in de ontvankelijkheidsfase van de aanvraag een onderzoek niet naar de kennelijke ongegrondheid maar naar de ongegrondheid zonder meer gevoerd. Het CGVS kan bijgevolg na afloop niet langer op correcte wijze beslissen tot de onontvankelijkheid van de aanvraag.”;

2.3.1. Overwegende dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een eindbeslissing neemt over de ontvankelijkheid van de aanvraag tot erkenning als politiek vluchteling; dat hij in deze fase van de procedure enkel kan oordelen over de eventuele schending van artikel 52 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat om een exact beeld van de situatie te krijgen waarin de vreemdeling zich bevindt op het tijdstip van zijn vluchtelingenverklaring, de Commissaris-generaal de mogelijkheid heeft om alle objectieve gegevens na te gaan die hij noodzakelijk acht om zijn beslissing te kunnen nemen; dat deze objectieve gegevens berusten op de stukken van het administratief dossier, die de Commissaris-generaal zelf heeft verzameld en die steun vinden in de objectieve studie van de ‘Couples mixtes en Arménie’ (cfr. supra); dat verzoekster geen enkel stuk heeft neergelegd en zelfs haar identiteit niet bewijst; dat niet kan worden ingezien waarom zij niet zou kunnen beschikken over een reispas of identiteitskaart; dat verzoekster niets bewijst en haar asielrelaas niet stoffeert met enig document of stuk; dat haar asielrelaas niet geloofwaar-

dig is, zoals de bestreden beslissing op goede gronden heeft vastgesteld; dat bovendien de moeilijkheden die verzoekster zou hebben ondervonden in haar land van herkomst te wijten zijn aan haar echtgenoot en niet aan haarzelf; dat in voorliggend geval de Commissaris-generaal mocht vaststellen dat de asielaanvraag van verzoekster bedrieglijk en kennelijk vreemd is aan de criteria van de Conventie van Genève, omdat in essentie de motieven van verzoekster, die vraagt om als vluchteling erkend te worden, geen steek houden en evenmin eerlijk zijn nu zij er zelfs niet in slaagt om aan te tonen dat zij gehuwd is;

2.3.2. Overwegende dat verzoekster niet aanvoert op welke grond zij tot de gegrondeheidsfase zou moeten worden toegelaten; dat zij geen gegevens aanreikt om tot deze fase te worden toegelaten en niet aantoont welke gegevens zouden moeten worden onderzocht in de gegrondeheidsfase;

Overwegende dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen het bedrieglijk karakter van de asielaanvraag van verzoekster heeft vastgesteld op basis van de tegenstrijdigheid tussen gebeurtenissen van algemene bekendheid en de feiten waarop verzoekster haar asielrelaas steunt; dat in dit verband in voornoemd rapport van de gemengde huwelijken in Armenië van 27 januari 1999 het standpunt werd opgenomen van verschillende gespecialiseerde organisaties van binnen- en buitenland inzake de mogelijke vervolging van gemengde koppels in Armenië; dat deze organisaties tot de eensluidende conclusie komen dat gemengde koppels niet worden vervolgd; dat het gaat om het standpunt van de 'British Helsinki Human Rights Group', om de Kaukasische afdeling van de 'Human Rights Watch', om 'Amnesty International Brussel', om de 'Sakharov Armenian Human Rights Foundation', om de 'EG-ambassadeur in Armenië' en om de 'MSF' in België; dat de Commissaris-generaal zich bijgevolg heeft gebaseerd op het oordeel van zes onafhankelijke instanties die, zo blijkt uit het rapport, menen dat er van vervolging geen sprake meer is; dat dit rapport volstaat om het bedrieglijk karakter van het asielrelaas van verzoekster te staven;

Overwegende dat het derde middel ongegrond is;

3. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegrond middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat de vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 173,53 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op vier juli tweeduizend en twee, door :

de H.	D. MOONS,	wnd. kamervoorzitter,
		staatsraad,
Mevr.	M. VAN LIMBERGEN,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. VAN LIMBERGEN.

D. MOONS.